

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6Co/3/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8116205526
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Straka
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8116205526.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Straku a členov senátu JUDr. Michala Boroňa a JUDr. Viery Kandrikovej v spore žalobkyne: V. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. XX, XXX XX T., právne zastúpená JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, so sídlom ul. Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o vydanie bezdôvodného obohatenia 824,49 eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 9C/92/2016-118 zo dňa 22.10.2018 takto

rozhodol:

- I. P o t v r d z u j e sa rozsudok vo výroku I., III. a IV..
- II. Náhrada trov odvolacieho konania sa stranám sporu nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol: „Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 824,49 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy odo dňa 23.04.2016 až do zaplataenia, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.
II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietá.
III. Určuje, že zmluvná podmienka nachádzajúca sa v Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/ Zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXX nachádzajúca sa v časti 6. tohto dokumentu v znení:
i. „Ročná úroková sadzba úveru v %-tách 79,49“
ii. je pre svoju neprijateľnosť neplatná.
IV. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške týchto trov.“
2. V odôvodnení uviedol, že zo strany žalovaného išlo minimálne o nepriamy úmysel sa obohatiť vzhľadom na to, že je subjektom profesionálne poskytujúcim spotrebiteľské úvery, a preto znalosť ovládania právnych predpisov vzťahujúcich sa na jeho činnosť by mala byť samozrejmosťou.
3. Vychádzajúc z úmyselného bezdôvodného obohatenia žalovaného dospel súd k záveru, že k uplynutiu objektívnej premlčacej lehoty nedošlo, keďže posledné plnenie žalobkyne bolo vykonané dňa 02.06.2009 a žaloba bola na súde podaná dňa 16.03.2016.
4. Okresný súd výsluchom žalobkyne zistil, že táto sa o bezdôvodnom obohatení dozvedela od Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS v mesiaci jún 2015.

5. Keďže žalobkyňa sa o bezdôvodnom obohatení na jej úkor dozvedela v júni 2015 a žaloba bola na súde podaná dňa 16.03.2016, k uplynutiu subjektívnej premlčacej lehoty nedošlo. Vyššie uvedený záver urobil súd z dôvodu viazanosti právnym názorom súdu odvolacieho, hoci jeho skutočný právny názor je totožný s rozhodnutím NS SR sp. zn. 3 Cdo 169/2017.

6. Súd vykonal výsluch obchodného zástupcu žalovaného, z ktorého nevyplývalo, že by tento konal s vedomím, že žalobkyňa sa nachádza v tiesni. Uvedenú skutočnosť neprezentovala ani žalobkyňa samotná.

7. Prejednávaná úverová zmluva je bezúročná z dôvodu, že dohodnutá úroková sadzba je neprijateľná a bezúročná a bez poplatkov z dôvodu, že neobsahuje rozpis splátok na istinu, úroky a poplatky. Suma nad poskytnutú istinu a po započítaní časti platby žalobkyne na iný úver je bezdôvodným obohatením vo výške 824,49 €.

8. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP.

9. Proti rozsudku, a to proti výroku I., II. a IV. podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Namietal rozpor výroku II. s Občianskym zákonníkom. Ex lege je teda posudzovanie úrokovej sadzby ako ceny plnenia vylúčený spod definície neprijateľnej podmienky. Záver súdu a uvedený výrok je v rozpore s povinnosťou súdu členského štátu vykladať vnútroštátny právny poriadok v zhode s úniijným právom. Žalovaný napáda závery o nepriamom úmysle žalovaného získať bezdôvodné obohatenie na úkor žalobcu. V tomto smere súd prvej inštancie nesprávne postupoval podľa pokynu odvolacieho súdu, ktorý vyslovil, že takýto záver by prichádzal do úvahy len na základe toho, že tu boli nejaké rozhodnutia súdu konštatujúce neplatnosť úrokovej sadzby. Nič také ale preukázané nebolo. V konaní nebolo dokázané, že by existovalo rozhodnutie o neprijateľnosti výšky úrokov v čase uzavretia úverovej zmluvy alebo v čase prijatia plnení od žalobcu, čiže nebola dokázaná skutočnosť, s ktorej preukázaním by podľa odvolacieho súdu bolo možné spájať nejaký úmysel. Súd prvej inštancie preto nesprávne vyhodnotil námietku premlčania, pretože na základe výsledkov dokazovania mal žalobu zamietnuť pre premlčanie žalovanej sumy. Existencia úmyslu získať bezdôvodné obohatenie nie je daná s eventualitou, že by bezdôvodné obohatenie mohlo vzniknúť. Podľa súdu je žalovaný subjektom profesionálne poskytujúcim spotrebiteľské úvery, a preto znalosť ovládania právnych predpisov mala byť samozrejmosťou. Toto konštatovanie ale nedokazuje úmysel získať bezdôvodné obohatenie. Úroková sadzba ako taká je len určitým matematickým spôsobom vyjadrenia prepočtu úrokov, no sama o sebe ešte nemôže byť dôvodom záveru o jej neplatnosti. Pre posudzovanie úmyslu je podstatné aj to, že napríklad dojednanie o úrokoch nie je neplatné ako celok. Ak súd by na základe dokazovania mohol určiť, že výška úrokov je v rozpore so zákonom, potom logicky by musel byť spôsobilý určiť, kde (od akej hodnoty) dochádza k rozporu so zákonom. Rozpis splátky nebol zákonom vyžadovaný. Krajský súd v Prešove v rozsudku č.k. 13Co/111/2014 - 166 potvrdil, že zákon o spotrebiteľských úveroch, účinný v čase uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere (pozn. išlo rovnako o zákon č. 258/2001 Z.z.), nevyžadoval, aby boli sumy istiny, úroku a iných poplatkov tvoriacich 1 splátku uvedené jednotlivo popri sebe. O takýto prípad medzi účastníkmi nejde, iba platí splátkový kalendár, v ktorom je uvedený počet splátok, dátum ich splatnosti a výška tej-ktorej splátky. Taktiež predmetná zmluva obsahuje výšku splátky, termín jej splatnosti, ako aj počet splátok. Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd rozsudok zmenil a žalobu zamietol s tým, že žalovanému prizná nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a tiež náhradu trov odvolacieho konania.

10. Žalobkyňa sa k odvolaniu žalovaného nevyjadrila.

11. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) preskúmal rozsudok v napadnutom rozsahu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo podľa zásad uvedených v § 379 až § 381 zákona č. 160/2015 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP), bez nariadenia pojednávania. Oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku bolo zverejnené na úradnej tabuli súdu ako aj na webovej stránke.

12. V predmetnej veci žalobkyňa uzatvorila so žalovaným dňa 23.01.2008 zmluvu označenú ako „zmluva o revolvingovom úvere“. Podľa bodu 6. zmluvy poskytnutá čiastka predstavuje 30 000 Sk, úver mal byť splatený 36 splátkami splatnými k 20. dňu v mesiaci. Mesačná splátka predstavuje 1812 Sk, zmluvná odmena 35 232 , nominálna hodnota úveru 65 232 Sk, RPMN 80,25 %, ročná úroková sadzba 79,49 %,

priemerná RPMN - neuvedená, zmluvná odmena za poskytnutie revolvingu 25 223 Sk, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 66,45 %, ročná úroková sadzba revolvingu 72,23 %.

13. Odvolací súd zdôrazňuje tú skutočnosť, že úroky za poskytovanie peňažných prostriedkov podliehajú súdnej kontrole vo svetle princípu dobrých mravov (§ 39 Občianskeho zákonníka). Doterajšia judikatúra súdov nespochybnila, že neprimerané úroky sú v rozpore s pravidlami správania sa, ktoré sú v spoločnosti v prevažnej miere uznávané a predstavujú základný hodnotový poriadok. Cena plnenia tak teda nie je vyňatá zo súdnej kontroly, pokiaľ ide o rozsah jej primeranosti a ani kontroly podľa generálnej klauzuly (§ 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Výška zmluvných úrokov, pokiaľ tieto úroky prevýšia priemer úrokov na trhu pri porovnateľnom úvere o viac ako 100 % je neprijateľná a odporuje dobrým mravom. Prevýšenie úrokov o 100 % oproti priemeru úrokov za úvery poskytované bankami nie je tolerovateľné za žiadnych okolností. Preto správne postupoval súd prvej inštancie, ak za v rozpore s dobrými mravmi považoval úroky predstavujúce viac ako 100 % oproti priemeru úrokov na trhu pri porovnateľnom úvere (v tom čase 13,14 % ročne). V tejto súvislosti odvolací súd zároveň zdôrazňuje, že pokiaľ sú úroky neplatné v celom rozsahu, nemožno ich ďalej ani moderovať, a preto je nutné považovať dohodu o výške úrokov za v rozpore s dobrými mravmi. Táto okolnosť totiž spôsobuje značnú nerovnováhu v postavení účastníkov v neprospech spotrebiteľa v zmysle § 53 ods. 1, 5 Občianskeho zákonníka a za týchto okolností je potrebné hodnotiť dohodu o výške úrokov ako absolútne neplatnú.

14. Odvolací súd sa plne stotožňuje so záverom, že zmluvne „dojednaný“ úrok za poskytnutý úver vo výške 79,49 % ročne je v rozpore s dobrými mravmi, pretože viac ako šesťnásobne prevyšuje priemerné úrokové miery podobného úveru v čase uzavretia zmluvy o úvere. Odvolací súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1M Cdo 1/2009 zo dňa 31.07.2009, podľa ktorého: „Hoci maximálna výška úrokov (ako odplaty za užívanie požičanej finančnej čiastky) pri peňažných pôžičkách ani pri úveroch nie je žiadnym právnym predpisom limitovaná a je ponechaná výlučne na dohodu zmluvných strán, nie je neobmedzená. Dohoda o výške úrokov totiž musí byť v súlade s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom. Právny úkon postihnutý takouto vadou je absolútne neplatný. O takýto stav pôjde spravidla vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy.“ Ak dodávateľ predformuluje v spotrebiteľskej zmluve klauzuly, ktoré sú v rozpore s ustanovením § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, tak sa dostáva do rozporu so zákonom a takéto klauzuly sú neplatné (§ 39 Občianskeho zákonníka).

15. Ako už odvolací súd uviedol vo svojom skoršom rozhodnutí, Súdny vrátane najvyšších súdnych inštancií všeobecného a ústavného súdnictva sa otázkou úžernej ceny úverového právneho úkonu už v minulosti zaoberali. Nemali by byť žiadne pochybnosti o tom, že v demokratickej spoločnosti sú úžernícke úroky v úverových vzťahoch absolútne netolerovateľné a že odporujú dobrým mravom (porov. „Nemohou byť žiadne pochybnosti o tom, že nepřiměřeně vysoké úroky sjednané při peněžité půjčce jsou považovány za odporující obecně uznávaným pravidlům chování“ NS ČR 21Cdo1484/04). Za určitých okolností dokonca problém nadobúda trestnoprávny rozmer (porov. NS ČR sp. zn. 3 Tdo 225/2012).

16. Ako teda vyplýva z obsahu spisu úroková miera dohodnutá medzi stranami v zmluve o spotrebiteľskom úvere zo dňa 23.01.2008 podstatne prevyšuje obvyklú úrokovú mieru, a preto je takéto dojednanie neplatné pre rozpor s dobrými mravmi podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Poskytnutý úver je teda z uvedeného dôvodu bezúčinný.

17. Vo vzťahu k obligatórnym náležitostiam zmluvy o spotrebiteľskom úvere odvolací súd uvádza, že zmluva bola v predmetnom prípade uzatvorená dňa 23.01.2008, preto spadá pod režim zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch.

18. V zmysle § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z.z. účinného v čase uzatvorenia zmluvy, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

Podľa § 4 ods. 2 písm. k) zákona č. 258/2001 Z.z. zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 7a ods. 2.

Podľa § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z., pri nesplnení podmienok podľa odseku 2 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe

a) poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo

b) dodaný tovar, alebo poskytnutá služba.

Ak však zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa odseku 2 písm. a), b), d) až j), k) a l), poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

19. Zákon o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z.z. v § 4 ods. 2 presne definuje, aké náležitosti, okrem všeobecných (§ 43 Občianskeho zákonníka), musí spotrebiteľská zmluva obsahovať.

20. Zákonodarca v ustanovení § 4 ods. 3 ZoSÚ jasne deklaroval, aké následky sú spojené s absenciou obligatórnych náležitostí uvedených v § 4 ods. 2 písm. i) ZoSÚ a odvolací súd nevidí dôvod na odklon od vnútroštátneho predpisu účinného v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy.

21. Pokiaľ ide o rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/2015, ktoré sa zaoberá otázkou obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, k tomuto je potrebné uviesť, že predmetné rozhodnutie sa týka výkladu smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere. Smernica 2008/48/ES bola do právneho poriadku SR transponovaná zákonom č. 129/2010 Z.z. (podľa čl. 27 smernice 2008/48/ES členské štáty prijímú a uverejnia do 12. mája 2010 opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu s touto smernicou. Bezodkladne o tom informujú Komisiu). Zákon č. 258/2001 Z.z. vzťahujúci sa na predmetnú úverovú zmluvu uzavretú dňa 11.02.2009 však vychádza zo smernice Rady 87/102/EHS, ktorá bola zrušená smernicou 2008/48/ES s účinnosťou k 12.05.2010.

22. Zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch bol transpozíciou smernice Rady z 22.12.1986 č. 87/102/EHS, ktorá vychádza z princípu minimálnej harmonizácie, na rozdiel od Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 vyžadujúcej princíp úplnej, resp. maximálnej harmonizácie, cieľom ktorej je zosúladiť zaistenie vysokej úrovne ochrany spotrebiteľa s vyššou integráciou spoločného vnútorného trhu Európskej únie. Kým pri minimálnej harmonizácii členské štáty mohli prijať rôznu právnu úpravu nad rámec stanovený smernicou, pri maximálnej harmonizácii sa vychádza z požiadavky na jednotnú právnu úpravu vo všetkých členských štátoch Európskej únie.

23. Zákonom č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch bola do právneho poriadku zakotvená dikcia zákonnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere o spôsobe splácania úveru podľa istiny, úrokov a iných poplatkov. Približne štyri roky táto zákonná dikcia bola spojená ešte aj kumulatívne s právom na uvedenie súčtu týchto platieb.

24. Pokiaľ zákonodarca v ust. § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z.z. zakotvil obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere nad rámec vymedzený smernicou Rady č. 87/102/EHS, ktorá vychádzala z princípu minimálnej harmonizácie, nejde o konflikt medzi požiadavkami na obsahové náležitosti zmluvy stanovenými smernicou na strane jednej a zákonom na strane druhej, preto ani niet právneho dôvodu pristúpiť k eurokonformnému výkladu vnútroštátnej právnej normy.

25. V danom prípade zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavretá medzi stranami sporu neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, pričom z ust. § 4 ods. 2 písm. i) ZoSÚ vyplýva, že pri stanovení výšky mesačnej splátky, má dodávateľ v úverovej zmluve presne stanoviť mesačnú výšku splátky istiny, úrokov a poplatkov (oddelené), pričom za naplnenie tejto náležitosti nie je možné považovať uvedenie mesačnej splátky bez špecifikácie istiny, úrokov a iných poplatkov.

26. Odvolací súd navyše uvádza, že v zmluve absentuje aj údaj o priemernej RPMN, nakoľko tento údaj v bode 6. zmluvy (údaje o schválenom úvere) vôbec nie je vyplnený.

27. Záver súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru bol preto správny.

28. Pokiaľ ide o otázku plynutia objektívnej premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, žalovaný v tomto smere poukazoval na to, že jeho úmysel získať na úkor žalobkyne bezdôvodné obohatenie, preukázaný nebol.

29. Odvolaciemu súdu je z jeho rozhodovacej činnosti známe, že zmluvy predkladané žalovaným na podpis spotrebiteľom obsahujú neprijateľné podmienky, nezodpovedajú požiadavkám stanoveným právnymi normami zameranými na ochranu spotrebiteľa.

30. Žalovaný ako osoba podnikajúca na finančnom trhu má odbornú prevahu nad spotrebiteľom, ktorému poskytuje svoje služby, a preto možno od neho očakávať, že vo vzťahu k nemu sa bude správať poctivo. V predmete činnosti má okrem iného i poskytovanie úverov a pôžičiek nebankovým spôsobom, teda jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov.

31. Súd SR opakovane dospeli k záveru, že výška úrokov dojednávaných v zmluvách o spotrebiteľských úveroch uzatváraných so žalovaným je v rozpore s dobrými mravmi (napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove vo veci 17Co/296/2015, rozsudok Krajského súdu v Trnave vo veci 9Co/401/2012, rozsudok Krajského súdu v Košiciach vo veci 6Co/764/2014).

32. Ako odvolací súd konštatoval vyššie, rovnako aj v skoršom zrušujúcom rozhodnutí (bod 11., 27., 12, 13., 15, 16. uznesenia KS PO č.k. 6Co/243/2016-90 zo dňa 02.02.2018), súdy v minulosti opakovane vyhodnotili požadovanie úžerných úrokov za rozporné s dobrými mravmi. Napriek súdnej praxi žalovaný so spotrebiteľmi dlhodobo uzatváral zmluvy, pri ktorých úrok dosahoval hodnoty cca 70 % ročne a tieto plnenia spotrebiteľov predstavujúcich zmluvné úroky nielenže prijímal, ale v prípade ich nezaplatenia sa ich aj domáhal súdnou cestou, príp. cestou rozhodcovského súdu.

33. Je dôvodné preto predpokladať, že žalovaný minimálne vedel, že požadovaním úžerných úrokov a nerešpektovaním právnej úpravy zameranej na ochranu spotrebiteľa (zakomponovanie neprijateľných podmienok do zmluvy, neuvádzanie obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľských úveroch) nastane zákonom predpokladaná sankcia, t.j. že veriteľ (žalovaný) nebude môcť od dlžníka (žalobkyne) žiadať úrok z úveru resp. iné odplaty, poplatky a pre prípad, že to tak urobí, bol s uvedenou zákonnou sankciou uzročený (nepriamy úmysel). Odvolací súd konštatuje, že konanie žalovaného pri uzatváraní zmluvy nebolo súladné s dobrými mravmi, žalovaný nerešpektoval povinnosti stanovené zákonom o spotrebiteľských úveroch a ustanoveniami Občianskeho zákonníka zameranými na ochranu spotrebiteľa. Konanie žalovaného preto nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech.

34. Za tohto stavu má odvolací súd za to, že úmysel žalovaného získať bezdôvodné obohatenie bol daný, a preto sa v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka na vydanie bezdôvodného obohatenia vzťahuje dlhšia objektívna premlčacia doba. Poznomenáva sa tiež, že pred Súdnym dvorom EÚ právo vo veci žalovaného prebieha prejudiciálne konanie týkajúce sa kontradiktórnosti procesu dokazovania vedomostnej a vôľovej zložky na strane dodávateľa (C - 485/19).

35. Správne mu výroku vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania.

36. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., III. a IV. ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

37. V odvolacom konaní žalovaný nebol úspešný. Naopak fakticky plne úspešná bola žalobkyňa, ktorej vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP). Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa bola v odvolacom konaní pasívna, k odvolaniu sa nevyjadřila, náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnila, a podľa obsahu spisu jej ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Žalovanému ako neúspešnej strane nárok na náhradu trov odvolacieho konania nevznikol. Odvolací súd vychádzal z čl. 17 Základných princípov CSP zakotvujúcim procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nelogické, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu.

38. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaťel musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).